

Majoru skolas zīmēšanas skolotājs - Lāčplēša Kara ordeņa kavalieris

Jēkabs Amoliņš (1894-1934) māca Majoru skolas bērniem zīmēšanu 20.gadsimta 20.-30.gados.

Laiks, kurā Jēkabam Amoliņam liktenis bija lēmis dzīvot, noteica viņam būt kara laukā. Krievu armijā jauneklis, kuram sapnis bija kļūt par mākslinieku, iesaukts 1915. gada decembrī, dienējis 18. Sibīrijas strēlnieku pulkā. No 1916. gada augusta – 2. Rīgas latviešu strēlnieku pulkā, piedalījies kaujās pie Ložmetējkalna. Kad dienests 1917. gada augustā beidzas, Jēkabs atgriežas savā dzimtajā mājā Bulduros, bet ceļu uz Mākslas akadēmiju atkal aizšķērso kara laiks... 1919.gada 8. - 11. novembrī. Bulduros Jēkabs Amoliņš kā privātpersona stājas krituša karavīra vietā un, labi pazīdams vietējos apstākļus, ar savu darbību būtiski palīdz satriekt ienaidnieku. Nu viņš ir 9. Rēzeknes kājnieku pulka kareivis. Pēc kaujām brīvprātīgi paliek dienestā. 1920. gada aprīlī vājās veselības dēļ tiek pārcelts uz Kara muzeju.

1921. gada februārī beidzas kareivja gaitas, un Jēkabs Amoliņš iestājas Latvijas Mākslas akadēmijā, kuras Lietišķās tēlniecības meistardarbnīcu beidz 1934. gadā. Lāčplēša Kara Ordenis piešķirts 1922. gadā

Sapnis par tēlnieka darbu ir tuvu, un viņš apvieno mācības akadēmijā ar darbu Majoru skolā, kur strādā par zīmēšanas skolotāju. Turpat darbojas Majoru-Dubultu Labdarības biedrības teātris, kura dzīvē Jēkabs Amoliņš iesaistās kā aktieris, grimētājs un dekorāciju autors.

Karš ir nežēlīgs, tas atstāj sekas cilvēku dzīvēs un sagrauj viņu sapņus. 1934.gadā Jēkabs Amoliņš pabeidz Mākslas akadēmiju, turpina skolotāja darbu Majoros, kāpj uz skolas skatuves, zīmē skices darbiem, kas jāīsteno, bet karš ir atstājis pēdas viņa veselībā. Tā paša gada 2. novembrī Rīgas Kara slimnīcā Jēkabs Amoliņš mirst.

Majoru skolas zīmēšanas skolotājs - Lāčplēša Kara ordeņa kavalieris atdusas Lielupes kapos.

Atvadu vārdi laikrakstā „Jūrmalas Vārds” (Nr. 43, 10.11.1934): “Jēkabu Amoliņu jūrmalnieki pazīst kā izpalīdzīgu, sirsnīgu un nesavtīgu cilvēku, arī kā nepraktisku, jo bieži neprasījis nemaz naudu par padarīto darbu un pat bijis tik kautrs, ka nav steidzies izmantot savas Lāčplēša Kara ordeņa kavaliera tiesības Mākslas akadēmijas mācības naudas samaksā. Vajadzēja kādam

ieminēties par kādu vajadzību no viņa, ka katrā ziņā viņš atrada laiku, lai izpalīdzētu. Daudziem labā atmiņā viņa tēli uz Majoru skatuves, un viņa darinātās maskas. Tāpat brīnišķīgs viņš bija savā humorā un atjautībā. Nebija tāda brīža un noskaņojuma, kurā tas ar savu sirsniģo humoru neienestu gaišo prieku."

Avoti: Lāčplēša Kara ordeņa kavalieri: Biogrāfiska vārdnīca. Red.: Atēna, I. Rīga: Jāņa sēta, 1995. 39. lpp.; Hartmanis, J. Latviešu strēlnieku saraksts 1915–1917.; Lāčplēsis, Nr. 2, 1934. gada novembris, 49. lpp.; Jūrmalas Vārds, Nr. 43, 10.11.1934.

Materiālu sagatavoja skolotāja Ināra Andžāne